

De Ster

HET „DIT IS DE PLAATS" MONUMENT

Mei 1952

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

52e JAARGANG • No. 5

INHOUD:

	Blz.
Een groet van onze nieuwe Zedingspresident	118
Ene welkomstwoord	119
Een voorval uit de pionierstijd, door S. C. Richardson	121
Joseph Smith, door Joseph Fielding Smith	123
Lente in mijn tuin, door Andréé	131
Onze Zonnehoek	132
Een Kinderliedje, door Guido Gezelle	135
Het Zedelingenkwartet	136
Districts-Conferenties	139
Uitvoering Paas-cantate	140
Conferentie Rotterdam-Noord	141
Zuster Siementje Groen	142
Aankomst en Vertrek	143
Gebeurtenissen in de Zending	146

Redacteur: DON H. VAN DAM, President der Nederlandse Zending.

1e Assistent: A. D. JONGKEES

2e Assistent: Mevrouw A. C. OKKER-HIEMSTRA

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

EEN GROET van onze nieuwe Zendingspresident.

HET is een voorrecht en een grote zegen naar Nederland te kunnen terugkeren en opnieuw in een van de beste zendingen der Kerk werkzaam te zijn. In het bijzonder ben ik dankbaar, dat mijn vrouw en kinderen bij mij zijn en ook zij de schoonheid van Holland en de goede geest van het Evangelie, die hier aanwezig is, kunnen genieten.

Gedurende de tijd, dat ik van 1928 tot 1930 hier arbeide, was Zuster van Dam zendelinge in de Noord-Westelijke Staten. Zij hield van haar zending en van de getrouwe leden net zoveel als ik van Holland en van de leden hier hield. Sinds wij getrouwd zijn, hebben zij en de kinderen veel over Holland gehoord en werden hun veel interessante dingen van dat land verteld. Door onze vele relaties en onze vriendschap met teruggekeerde zendelingen en de Hollanders in Salt Lake City, is mijn gezin van hen gaan houden en in mijn vrouw en kinderen ontwaakte het verlangen met mij terug te keren en dit kleine, maar mooie land te zien.

Toen wij Hoek van Holland passeerden en de Waterweg opstoomden, werden wij enthousiast over wat wij zagen. Het was veel aardiger dan mijn gezin zich had voorgesteld. Nooit tevoren had het zulk een ordelijke, schone en nijvere streek gezien. Wij zijn blij met ons huis in Den Haag en zien met verlangen uit naar een gelegenheid om elke gemeente in de zending te bezoeken en alle zendelingen en kerkleden te ontmoeten. Bij de weinige bezoeken, die wij tot dusver hebben gebracht, deed het ons goed de ware geest van het Evangelie te gevoelen en dat een ieder zijn best doet het Evangelieplan in dit gedeelte van de wereld te verspreiden.

Als een gezin zijn wij onze Vader in de Hemel zeer dankbaar voor de vele zegeningen, die ons in de voorbij gegane jaren zijn geschonken. Alleen door onze liefde voor en toewijding aan de Kerk, is het ons vergund weer met u te zijn en met u te arbeiden. Wij weten, dat het Evangelie van onze Meester, zoals dit in deze laatste dagen aan ons is geopenbaard, de waarheid en de enige weg naar de eeuwige zaligheid is. Wij weten ook, dat door gehoorzaamheid aan de beginselen en verordeningen van het herstelde Evangelie de mensen gezegend worden en gelukkig worden gemaakt in hun leven. In alle nederigheid hebben wij deze zendingsoproep aanvaard en wij verbinden ons plechtig onze tijd en onze talenten aan het werk des Heren te zullen wijden. Wij zullen doen wat in ons vermogen is om volgens de herstelde waarheden van het Evangelie van onze Heiland te leven en deze te onderwijzen, opdat wij allen een sterkere getuigenis mogen verwerven en opdat anderen, die nu (nog) in duisternis zijn, het licht en de kennis der laterdaagse openbaringen mogen ontvangen. Het zal ons voortdurend gebed zijn dat onze Vader in de Hemel ons zal zegenen en steunen, terwijl wij trachten Zijn werk te volbrengen.

Don H. van Dam.

✓

EEN WELKOMSTWOORD
aan onze nieuwe Zendingspresident
en zijn gezin.

*

HET was Zaterdag de 3de Mei, dat de lang verbeide komst van de nieuwe President der Nederlandse Zending werkelijkheid werd. Vergezeld van zijn echtgenote, Zr. Ada van Dam en zijn vier kinderen Daryl, Donette, Marvin Reed en Lee Herbert, zette hij die dag, na een voorspoedige reis met de Nieuw-Amsterdam, voet aan wal van het land, dat hij 22 jaren geleden, na een eervolle zending, had verlaten.

Wij, Heiligen der Laatste Dagen in Nederland, roepen U, President van Dam en U Zuster van Dam, met uw twee dochters en twee zonen een hartelijk welkom toe en wij hopen van ganser harte, dat U zich hier spoedig thuis zult gevoelen en het U gegeven moge zijn een rijk gezegende zending in goede gezondheid in dit land te volbrengen.

Voor onze lezers, die uiteraard belang stellen in de antecedenten van President van Dam en zijn echtgenote, volgen hier enige grepen uit hun beider leven, zoals die zijn opgetekend in „The Church Section” van de Deseret News van 5 Maart 1952.

Elder Donovan H. van Dam, eerste raadgever voor de bisschop van de Stratford Wijk in de ring (stake) welke Highland heet, werd in het begin van de maand Maart geroepen om President John P. Lillywhite te vervangen, wiens zending door het plotseling overlijden van zijn vrouw een voortijdig einde had genomen. Elder van Dam behaalde een academische graad aan de universiteit van Utah in 1933. Hij vervulde een zending in Nederland van 1928 tot 1930, in het land van zijn voorvaderen. Zijn grootvader Herbert emigreerde op de leeftijd van 11 jaren met zijn ouders naar Zion en behoorde tot de groep, die als eerste dit land met dit reisdoel verliet. In 1940 werd President van Dam in militaire dienst geroepen en diende zes jaren lang zijn land, het laatst als luitenant-kolonel van de Reserve Veldartillerie.

Op kerkelijk gebied heeft Elder van Dam een rijke ervaring. In verscheidene ambten was hij werkzaam: Zondagsschool-superintendent en als superintendent van de O.O.V., etc. Een leraarsambt was hem evenmin vreemd. President van Dam en Zuster van Dam waren gidsen op het Tempelterrein.

Zuster Ada Strong-van Dam was zendelinge in de Noord-Westelijke Staten van 1928 tot 1930. Zij ontplooidde een grote activiteit in de verschillende organisaties der Kerk, o.a. als Presidente van de J.V.O.O.V. in de wijken Jefferson en Stratford. Gedurende de tijd, dat haar echtgenoot in militaire dienst was, deed zij belangrijk werk met het organiseren van de vrouwen, wier echtgenoten onder de wapenen waren, in zustershulpverenigingen. Gedurende de laatste twee jaren was Zuster van Dam Presidente van een groep leraressen in de oudersklassen van de Highland Park school.

EEN VOORVAL UIT DE PIONIERSTIJD, IN HET LEVEN VAN MOSES MONROE CURTIS, VAN PIMA, ARIZONA.

(Uit de Improvement Era van Juli 1923)

door S. C. Richardson.

*

In Provo, in 1853, kort nadat de mensen uit het fort begonnen weg te trekken, vond een voorval plaats, dat voor zover ik weet, nimmer werd beschreven, ofschoon ik er zeker van ben, dat sommigen het zich nog wel zullen herinneren.

Beren waren er toen in grote getale en wolven huilden aan alle kanten. Men zeide, dat de Indianen nooit een wolf doden, omdat zij deze dieren de „honden van de Grote Geest“ noemden.

Als bewijs dat er veel waren, het volgende:

Op zekere avond ging een van de zusters naar een kelder, die half onder de grond was gebouwd. Een groot dier daar binnen ziende, trok zij vlug de deur weer dicht en riep haar man, die zijn geweer nam en het dier doodde. Het was een grote beer, die op de winterprovisie was afgekomen. Op een andere avond hoorde zuster Farr een luid spektakel in de kippenren. Zij ging er heen; een grote wolf sprong eruit en hapte naar haar. Zij werd gelukkig niet gewond, maar de wolf beet in het voorbij gaan een flinke scheur in haar jupon.

Schape en varkens moesten achter hoge muren worden opge-

sloten om te voorkomen, dat zij werden verslonden.

Met zulk een beeld voor ogen, kan men zich de angst van de mensen uit die dagen voorstellen bij het volgende merkwaardige incident.

Een zekere broeder Thomas had twee kinderen, een meisje en een jongen. Deze kinderen gingen vaak uit rijden naar een korenveld, dat ongeveer drie kilometer van hun huis lag. Het gebeurde zo dikwijls, dat de vader hen 's-morgens op zijn rit meenam en hij hen 's-middags, gelijk met een vracht koren, weer thuis bracht, dat, toen zij op een middag weg waren, de moeder dacht, dat zij met hun vader terug waren gegaan om nog een vrachtje te halen.

Kort na donker worden kwam de vader terug, maar hij was alleen. Onmiddellijk werd bekend gemaakt, dat de kinderen sinds de middag weg waren en iedere man en jongen ging er op uit om ze te zoeken.

Met grenenhouten toortsen trokken de mannen heen, een lange linie vormend, niet anders denkende dan dat zij hun vader achterna waren gegaan. Voor en achterwaarts ging de keten van

mannen in steeds wijdere cirkels. Het gehuil van de wolven deed hen huiveren.

Omstreeks twee uur in de nacht kwamen de meeste zoekers naar het huis terug, waar een aantal oude mensen zich in gebed hadden verenigd ten behoeve van de kleinen.

Moses Curtis, de vader van Thomas, stond in angstige spanning en in ernstig gebed, toen een stem tot hem zeide: „Moses, ga recht naar het Noorden, vlug.”

Hij keek om zich heen. Er was niemand in zijn nabijheid. Hij kon zijn oren niet geloven. Opnieuw klonk de stem: „Ga nu, vlug, naar het Noorden. Spreek tegen niemand. Neem niemand mee. Ga, vlug!” Er was niemand bij hem. De stem moest hem voor de derde maal aansporen voordat hij voldoende bij zinnen was om zijn geweer te grijpen en weg te gaan. Zo snel als het in de dikke duisternis mogelijk was, ging hij weg,

elke zenuw tot het uiterste gespannen, struikelend, maar zich haastend met een gebed op zijn lippen.

Ongeveer drie kilometer van het huis, in een ander korenveld, trof een gekreun zijn oor. Hij hield stil; daar lag, bijna voor zijn voeten, het kleine meisje tussen twee korenschoven. Hij vlijde haar tegen zijn borst en vroeg waar haar broertje was.

„O, die is allang naar huis!” zeide ze en nestelde zich in zijn armen. Een paar honderd meter dichter bij huis gekomen, struikelde hij in de duisternis over de kleine jongen, die bij een korenschoof te slapen lag. Een gewerschot, het afgesproken teken, dat zij waren gevonden, was weldra afgevuurd. Dat bracht spoedig hulp en het duurde niet lang meer of de kleinen lagen in moeders armen. Voor grootvader Curtis was dit voorval een getuigenis, dat hij nooit heeft verloren.

JOSEPH SMITH

Profeet
van het herstelde Evangelie

door Joseph Fielding Smith,
President v. d. Raad der Twaalven.

*

Toen Petrus en Johannes de man genazen, die sedert zijn geboorte lam was geweest, veroorzaakte dit grote verbazing en zelfs ontsteltenis onder de verzamelde Joden. Dit voorval verschafte Petrus een uitstekende gelegenheid de Joden te berispen en terwijl hij hen er van beschuldigde verantwoordelijk te zijn voor de dood van onze Verlosser zeide hij tot hen:

„En nu, broeders, ik weet, dat gij het door onwetendheid gedaan hebt, gelijk als ook uwe oversten; maar God heeft alzo vervuld hetgeen Hij door de mond van al zijn profeten tevoren verkondigd had, dat de Christus lijden zou. Betert u dan en bekeert u, opdat uwe zonden mogen uitgewist worden, wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heren, en Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, die u tevoren gepredikt is, welke de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door de mond van al zijne heilige profeten van alle eeuw.”

Ten tijde van de hemelvaart, toen Jezus Zijn discipelen verliet, zeiden zij tot Hem: „Here, zult Gij in deze tijd aan Israël het Koninkrijk weder oprichten?” En Hij zeide tot hen: Het komt U niet toe te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in Zijne eigene macht gesteld heeft. (Hand. 1 : 7). Met deze woorden gaf Hij hun te kennen, dat deze wederoprichting in een latere tijd zou komen en Paulus verklaarde in zijn brief aan de Heiligen te Efeze duidelijk, dat de tijd van de wederoprichting zou komen in de dagen van de Bedeling van de Volheid der Tijden, want in die bedeling zou God „alles tot één vergaderen in Christus, beide dat in de hemel is en dat op de aarde is. (Ef. 1 : 10). Onze Heer deelde Zijn drie Apostelen, toen zij van de verheerlijking op de berg terugkeerden, mede, dat terwijl Johannes een Elias was, Elias zou komen om alle dingen weder op te richten. In overeenstemming met Zijn voorzegging ten tijde van Zijn hemelvaart en met het getuigenis van zowel Petrus als Paulus, zou deze Elias komen ten

dage van de hernieuwing, of in de Bedeling van de Volheid der Tijden.

Het gezonde verstand zegt ons nadrukkelijk, dat indien er een wederoprichting aller dingen zou komen, er niet alleen een tijdstip moet zijn waarop dit zou gebeuren, maar dat er ook een uitverkoren boodschapper moet zijn, aan wie de sleutelen van deze wederoprichting geopenbaard zouden worden, want de schriften zeggen: „Gewis, de Here Here zal geen ding doen, tenzij Hij Zijne verborgenheid aan Zijne knechten, de profeten, geopenbaard hebbe”. (Amos 3 : 7) Wij zijn ook in staat, duidelijk enige van de dingen uiteen te zetten, die verloren waren gegaan, en aan te tonen, dat deze wederopgericht moesten worden. Toen de Heer de aarde en de hemel vormde, verklaarde Hij, dat zij „zeer goed” waren. Hij heiligde ze en toen de mens op de aarde geplaatst werd, heerste deze toestand van goedheid en heiligheid alom. Wij lezen in de woorden van Lehi aan zijn zoon Jakob het volgende:

„Welnu, indien Adam niet had overtreden, zou hij niet zijn gevallen, doch in de hof van Eden zijn gebleven. En alles, wat was geschapen, had in dezelfde staat moeten blijven, waarin het verkeerde, nadat het was geschapen; en aldus zou het zijn gebleven en zonder einde zijn geweest.” (II Nephi 2 : 22).

De opdracht die Adam in de Hof ontving was, dat hij zich moest onthouden van het eten van de vruchten van de boom der Kennis van Goed en Kwaad, want als hij dit deed, zou hij zeker sterven. Door zijn overtreding

kwam de dood over hem en de aarde, die „zeer goed” was, werd gedoemd om doornen en distelen voort te brengen, hetwelk zij tevoren niet had gedaan, en zo namen de aarde en alle schepselen op haar oppervlak deel aan de val. Door de macht van Satan kwamen vele van de kinderen van Adam en Eva in opstand, want „...zij beminden Satan meer dan God. En de mensen begonnen vanaf die tijd vleselijk, zinnelijk en duivels te zijn.”

Het Evangelie, dat door God aan Adam was gegeven, werd veranderd; verordeningen werden verbroken; en de volmaakte leiding, zoals aan hem geopenbaard, hield op te bestaan. Het neerknielen voor afgoden en het aanbidden van denkbeeldige goden kregen spoedig de overhand. Gewelddadige en onrechtvaardige mannen verkregen de macht en wierpen zich zelf op als leiders, en door mensen gemaakte regeringen werden gevormd, waarin de goddelijke Leider werd voorbijgezien. Toen kwam de vloed en de aarde werd gereinigd. Wederom werden de verbonden en geboden aan Noach geopenbaard voor de regering van de mens, maar reeds voor zijn dood vervulde de verdorvenheid weer de gehele aarde. Het werd nodig, dat God Abraham uit het land van zijn geboorte riep en verbonden met hem en zijn nageslacht sloot, welke voor altijd zouden blijven bestaan, en zijn nazaten, de kinderen van Jakob, werden het uitverkoren volk van Israël. In de loop der tijden, nadat Israël zich had gevestigd in zijn erfdeel in Kanaän, werden deze verbonden verbroken en door de opstand van de tien stammen, toen bekend als het

Koninkrijk Israël, liep dat koninkrijk ten einde en de bevolking werd gevangen genomen en weggevoerd naar Assyrië, van welk land zij nimmer terugkeerden.

De overgebleven twee stammen werden ongeveer 130 jaar later op dezelfde wijze gestraft en weggevoerd naar Babylon. Toen zij voldoende geleden hadden en zich hadden bekeerd, mochten zij weer naar hun eigen land terugkeren, waar zij de tempel herbouwden en voor een korte tijd God dienden. Toen verlieten zij God wederom en toen de tijd kwam dat de Zoon van God hier op aarde verscheen, verwierpen zij Hem en kruisigden zij Hem, maar Hij richtte wederom Zijn Kerk op met enkelen, die gewillig waren Hem te volgen en Hij zond hen in de gehele wereld om Zijn Evangelie te prediken. Opnieuw kwam er, na de dood van Zijn Apostelen, een afval en opnieuw werden de zaligmakende beginselen en verordeningen van het Evangelie veranderd om de gemakken en ideeën van de mensen te dienen. Leringen werden verdraaid, de autoriteit ging verloren en een valse godsdienstige orde kwam in de plaats van het Evangelie van Jezus Christus, precies zoals het geval was geweest in vroegere bedelingen, en de mensen werden in geestelijke duisternis gelaten.

Mozes verklaarde door de gave van profetie aan het oude Israël, zelfs vóór zij het voorrecht hadden het land van hunne beërfenis binnen te gaan, dat door hun opstandigheid de stammen van Israël naar de vier hoeken van de aarde gedreven zouden worden, maar dat de Heer hen in de laatste dagen, indien zij zichzelf

wilden vernederen, weer bijeenvergaderen zou. Zulke profetieën werden voortdurend herhaald door de profeten van Israël — Jesaja, Jeremia, Ezechiël, Amos, Hosea; practisch alle profeten hebben van deze verstrooiing en vergadering van Israël gesproken; de volgende zijn bijvoorbeeld de woorden van Ezechiël:

„Dan zal ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uwe onreinheden en van al uwe drekgoden zal ik u reïnigen.

En ik zal u een nieuw hart geven en zal een nieuwe geest geven in het binnenste van u; en Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een vlezigen hart geven.

En Ik zal Mijne geest geven in het binnenste van u, en Ik zal maken, dat gij in Mijne inzettingen zult wandelen en Mijne rechten zult bewaren en doen.

En gij zult wonen in het land, dat Ik uwe vaders gegeven heb, en gij zult Mij tot een volk zijn en Ik zal u tot een God zijn.

Het woord van God aan Jeremia over deze wederoprichting luidt als volgt:

„Zie de dagen komen, spreekt de Here, dat Ik met het huis Israëls en met het huis van Juda een nieuw verbond zal maken; niet naar het verbond dat ik met hunne vaders gemaakt heb, ten dage als Ik hunne hand aangreep om hen uit Egypteland uit te voeren, welk verbond met Mij zij vernietigd hebben, hoewel Ik hen getrouwd had, spreekt de Here; Maar dit is het verbond, dat Ik na die dagen met het huis Israëls maken zal, spreekt de Here: Ik zal Mijne wet in hun binnenste geven en zal die in hun hart

schrijven, en Ik zal hun tot eenen God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn;

en zij zullen niet meer een iegelijk zijnen naaste en een iegelijk zijnen broeder leeren, zeggende: Kent de Here; want zij zullen Mij allen kennen, van hunnen kleinste af tot hunnen grootste toe, spreekt de Here;

want Ik zal hunne ongerechtigheid vergeven en hunner zonde niet meer gedenken."

(Jeremia 31 : 31-34).

Niet alleen het huis van Israël zal weder opgericht worden, maar er zal ook een wederoprichting plaats hebben van alle andere schepselen, met inbegrip van de aarde zelf. In het tiende geloofsartikel lezen we:

„Wij geloven in de letterlijke vergadering van Israël en de herstelling der tien stammen, en dat Zion op het westelijk vasteland zal worden gebouwd, dat Christus persoonlijk op de aarde zal regeren, en dat de aarde zal worden vernieuwd en haar paradijsheerlijkheid zal ontvangen.

In aansluiting op de voorzeggingen van de vergadering van Israël en dat Christus op de aarde zal regeren, verkondigen de Schriften ook de hernieuwing van de aarde en de herstelling van haar oorspronkelijke glorie. Hierover sprekende zeide de Heer tot Jesaja, dat Hij zou scheppen... „...nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, en de vorige dingen zullen niet meer gedacht worden, en zij zullen in het hart niet opkomen." (Jesaja 65 : 17).

Deze belofte heeft geen betrekking op de uiteindelijke bestemming van de aarde, wanneer zij haar celestiale heerlijkheid zal ontvangen, maar deze vernieu-

wing zou komen in de dagen na het herstel van Israël, wanneer alle vijandschap niet alleen onder de mensen maar ook onder de dieren zal ophouden te bestaan, wanneer de wolf en het lam tezamen zullen weiden en de leeuw stro zal eten als een rund. Ten dage van deze herstelling, wanneer de Here zal komen,

„Zal daar niet meer wezen een zuigeling van weinig dagen, noch een oud man, die zijne dagen niet zal vervullen; want een jongeling zal sterven een honderd jaar oud zijnde, maar een zondaar, honderd jaar oud zijnde, zal vervloekt worden." (Jes. 65 : 20).

Dit zal de dag zijn van het herstel van Zion en Jeruzalem, waarop ieder mens vreugde zal vinden in het werk zijner handen en niet tevergeefs zal arbeiden. Dit alles maakt deel uit van de grote Herstelling, waarover alle heilige profeten hebben gesproken sinds het begin der wereld.

In de herstelling is bepaald, dat deze gebeurtenissen, welke nog in de toekomst liggen, in vervulling zullen gaan. De aarde, die in eilanden en continenten werd verdeeld in de dagen van Peleg, zal haar vroegere gedaante her krijgen.

„Alle dalen zullen verhoogd worden en alle bergen en heuvelen zullen vernederd worden; en wat krom is, dat zal recht, en wat hobbelachtig is dat zal tot een vallei gemaakt worden; en de heerlijkheid des Heren zal geopenbaard worden, en alle vlees tegelijk zal zien, dat het de mond des Heren gesproken heeft."

(Jes. 40 : 4,5).

Aangezien de profeten voorzegden, dat de Heer Israël in de laatste dagen zou vergaderen en

hem wederom Zijn verbonden zou openbaren, eist de redelijkheid, dat deze verbonden en de sleutelen van deze herstelling aan een uitverkoren boodschapper moeten worden gegeven. Joseph Smith is deze boodschapper. Hij zou komen in de dagen, dat het volk den Here met zijn mond zou naderen, en met zijn lippen zou eren, maar zijn hart verre van Hem zou doen, en zijn vreze, waarmede hij Hem vreest, mensen geboden zouden zijn. Het zou in die dagen zijn, zeide de Here, dat

„Ik zal voortaan wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk; want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan, en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen. (Jes. 29 : 14).

Men gelooft algemeen, dat toen de Heer door Maleachi sprak en zeide:

„Zie, Ik zend mijn engel, die voor Mijn aangezicht den weg bereiden zal;

En snellijk zal tot Zijnen tempel komen, die Here, die gijlieden zoekt, te weten de Engel des verbonds.” (Mal. 3 : 1).

Hij hiermede doelde op de komst van Johannes de Doper in zijn zending om de weg voor de Heer te bereiden, toen Hij bijna twee duizend jaar geleden op de aarde kwam. Dit is echter niet het geval. De vervulling van deze profetie was voor een latere datum bestemd. In de dagen van de bediening van Johannes en die van onze Verlosser, kwam Christus niet als een reinigend vuur om de zonen van Levi als zilver en goud te louteren, opdat zij bereid zouden zijn een offer in rechtvaardigheid te brengen. Te dien dage verhieven de zonen van Levi hun

stemmen tegen de Zoon van God en lieten zij hem kruisigen. Te dien dage waren de offeranden van Juda en van Jeruzalem niet welgevallig als in de dagen van ouds en kwam de Heer niet om te oordelen, want dit alles zou voor een latere dag zijn. Er zullen enkelen zijn, die denken, dat ik me aan Godslastering schuldig maak door dit te zeggen, maar toch blijft het feit bestaan, dat Joseph Smith als de boodschapper precies het beeld weergeeft van iemand, die gezonden is om de weg te bereiden voor de tweede komst van de Heer, op welk ogenblik al deze dingen in vervulling zullen gaan in de Bedeling van de Volheid der Tijden. Wat was de toestand, waarin de geestelijke wereld verkeerde, welke beweerde in de leerstellingen van den Verlosser te geloven en deze toe te passen, toen de Vader en de Zoon aan Joseph Smith verschenen en hem onderrichtten? Het antwoord wordt gevonden in de woorden van de Heer welke gelijkkluidend zijn aan en een vervulling zijn van de profetie van Jesaja:

„...zij genaken met hunne lippen tot Mij, maar hunne harten zijn verre van Mij; zij leren voor leeringen de geboden van mensen, hebbende ene gedaante van godzaligheid, maar de kracht daarvan verloochenende”.

(Joseph Smith, Parel van Grote Waarde 2 : 19).

Enkele van de voornaamste leeringen en toepassingen waren de volgende:

- 1) Dat God de Vader, de Zoon en de Heilige Geest niet drie afzonderlijke persoonlijkheden zijn, maar één etherisch, on-

stoffelijk God, onbekend en onkenbaar voor de mensen, en die het ganse heelal vervult.

- 2) Dat de canonieke Schriften vol en volledig zijn, en dat er sedert het heengaan van de Apostelen geen openbaringen meer zouden zijn, dat de hemelen zich niet meer zouden openen, dat er geen engelenboodschappers zouden zijn, maar dat het volk maar moest vertrouwen op wat in de Bijbel was geschreven en wat hun geleerd werd door hun priesters.
- 3) Dat de doop inhoudt de reiniging van de „erfzonde”, en dat alle kleine kinderen „wedergeboren” moesten worden door de doop, en dat zij zonder deze doop zouden omkomen.
- 4) Dat de doop een verordening is, aanvaardbaar in de ogen van God door het sprenkelen of gieten van water op de hoofden van ongedoopte volwassenen of kinderen.
- 5) Dat mensen de bevoegdheid op zich kunnen nemen om dienaren van het woord van God te zijn zonder goddelijke aanstelling door iemand, die daartoe op bevoegde wijze door Jezus Christus is gemachtigd.
- 6) Dat de organisatie van de Kerk, zoals deze was ingesteld in de dagen van Jezus Christus en Zijn Apostelen, niet langer noodzakelijk is; er zouden geen Apostelen, Profeten of gaven van de Heilige Geest meer zijn.
- 7) Dat de mens niet was geschapen naar God's beeld, omdat

God geen wezen is met een menselijke gedaante.

- 8) Verdere leringen, zoals de noodzakelijkheid van sleutelen voor het herstel van Israël, de noodzaak van de komst van Elia, enz. zoals in de Schriften verkondigd, zijn niet noodzakelijk.

De tijd laat niet toe, dat we dieper ingaan op verdere tegenstrijdigheden en afwijkingen van de leringen en derzelver toepassingen van de Kerk van Jezus Christus van de Vroegerdaagse Heiligen. Maar laat ons de voren genoemde eens nader beschouwen en nagaan of we niet de noodzakelijkheid kunnen inzien van een hersteller, die onder inspiratie van de Heer, de juiste leer, zoals deze werd onderwezen en toegepast vóór hij werd verdraaid en voor het mensdom verloren ging, moest terugbrengen.

- 1) *Dat God de Vader en de Zoon en de Heilige Geest niet drie afzonderlijke personen zijn.*

Toen Joseph Smith als jongen van veertien jaar in het bos ging om te bidden, had hij ongetwijfeld dezelfde voorstelling omtrent God als hem was geleerd door de geestelijken, die hij had geraadpleegd. Hij keerde uit het bosje terug met de wetenschap, dat de heersende leerstelling omtrent God niet waar was. Toen hij verklaarde, dat hij bezocht was door de Vader en de Zoon, werd hij uitgelachen. Zijn vroegere vrienden keerden zich tegen hem en werden zijn vijanden. Waarom echter, in plaats van kwaad te worden en hem te vervolgen, vroegen zij hem niet op een

vriendschappelijke manier om de Schriften nog eens goed na te lezen om hem aan te tonen, dat hij ongelijk had? Het antwoord is erg eenvoudig. Toen zij zelf de Schriften raadpleegden, zie, toen moesten zij hem gelijk geven, hetgeen enige passages onomstotelijk bewijzen. Bij de doop van Jezus waren de drie leden van de Godheid aanwezig: Christus, staande in het water, waarin Hij werd gedoopt, de Vader sprekende van de Hemel en verklarende, dat Jezus Zijn Geliefde Zoon was, en de Heilige Geest nederdalende en op Hem rustende.

Het is ongerijmd aan te nemen, dat in Zijn hevig lijden in de Hof de Zaligmaker tot Zichzelf bad, en Zichzelf vroeg, of de drinkbeker, die voor Hem was bereid, aan Hem kon voorbijgaan. Het is even dwaas te geloven, dat toen Hij bad, dat Zijn discipelen één zouden zijn, zoals Hij en Zijn Vader één waren, Hij tot Zichzelf bad en vroeg of Hij Zijn discipelen tot Zich mocht nemen, zodanig dat zij even ijl en etherisch zouden worden, als de wereld op het ogenblik gelooft, dat Hij en Zijn Vader zijn. Het is belachelijk om te geloven, dat toen Hij na Zijn opstanding tot Maria zei: „Raak me niet aan want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijne broeders en zeg hun: Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader en tot Mijn God en uw God“ (Joh. 20 : 17), dat Hij tot Zichzelf zou opvaren om Zichzelf verslag te doen. En toch is het deze gedachte, die in de hendaagse leerstellingen omtrent God de Vader, de Zoon en de Heilige Geest aan het licht treedt. De hemelen moesten worden ge-

opend en een openbaring moest aan Joseph Smith worden gegeven om dit dwaze denkbeeld recht te zetten. Het is vreemd, dat Maarten Luther en andere hervormers de ongerijmdheid van deze leer niet konden inzien, toen zij zich afscheidden van de Kerk van Rome, maar dit was nu eenmaal zo, en de tijd wachtte op de jongen Joseph Smith om de ware leer betreffende de Vader en de Zoon te herstellen.

2) *Dat de canon der Schriften vol is.*

Deze leerstelling sproot voort uit de afval, toen de godsdienstleraren niet langer hemelse openbaringen ontvingen tengevolge van hun ongerechtigheid. En daarom veronderstelden zij, niettegenstaande de Schriften het tegenstelde aantoonde, dat God niet meer met de mensen in verbinding stond en dat de heilige Schriften vervuld en volledig waren. Vanaf die dag verkondigden de predikanten en priesters, naar eigen goedvinden, en niet omdat het de wil des Vaders was, de leer, dat de Almachtige Zich verwijderd had van de mensheid, haar als enig houvast achterlatende het geschreven woord, vervat in de Bijbel en hun persoonlijke verstand, en dus moesten zij tastende hun weg tot zaligheid trachten te vinden, slechts geleid door de fragmentarische leringen van de Heilige Schriften. Volgens de profetische woorden van Nephi, ongeveer vier honderd vijftig jaar vóór de geboorte van Christus gesproken, zouden de mensen in het laatste der dagen, wanneer de Bedeling van de Volheid der Tijden zou worden ingeluid, tengevolge van hun ver-

draaide kennis van de waarheid, uitroepen: „.....Een Bijbel! Een Bijbel! Wij hebben een Bijbel en er kan geen andere Bijbel meer zijn.” (II Nephi 29 : 3).

Ik heb reeds aanhalingen gedaan van de oude profeten, waarin zij schreven, dat de Heer in het laatste der dagen nieuwe verbonden met Israël zou sluiten en het zou reinigen van zijn ongerechtigheden. Ik stel me de vraag, hoe het mogelijk is, dat verbonden met de Heer worden gesloten zonder één of andere hemelse manifestatie, een nieuwe openbaring en de komst van daartoe gemachtigde personen om deze bekend te maken.

„En daar zal een Verlosser te Zion komen, namelijk voor degenen, die zich bekeren van de overtreding in Jakob, spreekt de Here.

Mij aangaande, dit is Mijn verbond met hen, zegt de Here: Mijn Geest, die op u is, en Mijne woorden, die Ik in uw mond gelegd heb, die zullen van uw mond niet wijken, noch van de mond uws zaads, noch van de mond van het zaad uws zaads, zegt de Here, van nu aan tot in eeuwigheid toe.” (Jes. 59 : 20-21).

„En daarna zal het geschieden, dat Ik Mijn Geest zal uitgieten over alle vlees, en uw zonen en uw dochteren zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen, uw jongelingen zullen gezichten zien;

ja, ook over de dienstknechten en over de dienstmaagden zal ik in die dagen mijn Geest uitgieten...

En het zal geschieden, al wie de naam des Heren zal aanroepen, zal behouden worden; want op de berg Zions en te Jeruzalem zal

ontkoming zijn, gelijk als de Here gezegd heeft; en dat bij de overgeblevenen, die de Heer zal roepen. (Joël 2 : 28, 29, 32).

De houding van de tegenwoordige wereld met betrekking tot openbaring en de leiding van de Geest Gods wordt heel duidelijk weergegeven in de woorden van William Hays Ward:

„De slotsom van de hele zaak is deze:

„De rede is de laatste scheidsrechter; mijn eigen verstand, ons persoonlijk verstand, **mijn** rede en van niemand anders. Er zijn verschillende bronnen van autoriteit, Bijbel, Kerk, of God, maar elke bron moet door onze persoonlijke rede worden onderzocht, alvorens we er geloof aan hechten. In de grond van ons wezen zijn we allen verstandsmensen en kunnen daar niets aan doen. Wat God is, of er wel een God is, moeten we beslissen met de beste rede die we bezitten. Wanneer we naar de gelijkenis van God zijn gemaakt, dan is die gelijkenis verstandelijk, niet lichamelijk; en ons kleine verstand kan en moet in zekere mate een waarachtig beeld van God kunnen verkrijgen, evenals onze kleine, knipperende, bijziende ogen waarachtig, hoewel onvolkomen, het oneindige, bezaaide heelal kunnen doorvorsen. De rede mag misschien zwakke ogen hebben en zich vergissen, maar toch is dit alles wat we hebben om ons te leiden.”

(The New York Independent, Maart 15, 1915).

(Wordt vervolgd).

* ————— LENTE IN MIJN TUIN ————— *

De lentezon, hoog aan de hemel,
zendt liefdevol haar warme stralen naar beneë,
waar in mijn tuin de bloemen pralend staan te wachten
en fier hun kopjes heffen in een bonte kleurenze.

De primula als één der eerste, vroege lenteboden
houdt zich bescheiden en bedeesd op d'achtergrond;
geeft graag de eer aan al haar hooggesteelde zusters
als preferente leden van deez' voorjaarsbond.

Het zoete briesje doet de muurbloem zachtjes deinen
en maakt haar zoet parfum tot een verlokking voor de bij.
Het donkerrood en geel en bruin van haar fluwelen kleedje
omgordt haar slanke stengel, trots en blij.

De hyacinth met haar ontelb're kelkjes
kijkt nuchter en kordaat de wereld in.
Toch wil ook zij haar vrouw'lijk schoon niet looch'nen,
als 't dartel bijtje zoemt: „Jij bent me naar de zin“.

De narcis wilde zich graag extra tooien
en trok haar mooiste jurkje aan.
Dat romig wit met teergroen randje zou bij
haar helgeel hartje heus wel snoezig staan.

Het blauwe druifje heeft niet veel ambities,
bekijkt het leven graag vanuit een lager sfeer.
Zij zendt haar zachte geur tot meer verheven zusters,
die minzaam buigend, danken voor de milde eer.

De rode tulp met nog een paar vriendinnen
voelt zich, wat vreemd in deze bonte bloemenschaar;
Zij had veel liever op een bollenveld staan prijken,
met wel miljoenen soortgenootjes bij elkaar.

Het paars viooltje met zijn olijk narrenkopje,
staat knikkebollend al die weelde aan te zien;
Hij vindt het vredig en heel rustig in mijn tuintje,
en denkt: „Zó word ik honderd jaar misschien!“

Dan staat er in een klein en need'rig hoekje,
dat haast geen plaats voor 't zonlicht biedt,
een eenzaam en verlegen bloempje,
dat schuchter vraagt: „Vergeet-mij-niet“.

Maar juist dit kleinste van de kleine voorjaarsbloemen
is met de lentezon het best bevrind;
Die stuurt dus fluks wat extra warme stralen
in 't hart van 't teerblauw bloemenkind.

Vergeet-mij-nietje drinkt snel in die warmte,
en zet ze om in schoonheid, geur en pracht,
zendt deez' weer uit aan alle mensenkindren,
en toont in 't klein, hoe groot kan zijn haar macht.

Vergeet-mij-nietje VRAAGT om liefde,
die zij vol liefde VERDER GEEFT.
Dat is het doel van al ons streven,
Waar God wil, dat ELK MENS voor leeft.

Andrée.

Onze Zonnehoek

Bijlage van „De Ster” voor onze zonnige jeugd.

Redactie adres: LAAN VAN POOT 292, DEN HAAG.

CORALINDA EN DE RELMUIS¹⁾

DOOR MABLE HARMER

*

Het kwam allemaal omdat Coralinda uit rijden ging op de kop van het konijn en te laat ontdekte, dat het maar een ritje in één richting was. Coralinda was een elfje, die meer dan iets anders hield van uit rijden gaan, behalve dan misschien het eten van stuifmeelpoffertjes en honing.

Zij hield vooral van het rijden op konijnen omdat zij op hun kop kon zitten en zich kon vasthouden aan hun grote oren. En het bont-huidje was zo'n fijn zacht plaatsje.

Woensdag was de bakdag in het elfenhuis en dan was iedereen druk bezig. Dus besloot Coralinda uit rijden te gaan.

Zij rende naar buiten om een konijntje te zoeken.

„Hallo”, zei ze tot de eerste die ze tegenkwam. „Ga je ergens naar toe?”

„Dwaze vraag nummer één”, zeide het konijn. „Natuurlijk. Ik ga altijd ergens heen”.

„Wat ik bedoel, zou je het erg vinden, als ik met je meeinging?” vervolgte Coralinda. „Het is zulk een prachtige dag en ik zou graag uit rijden gaan en al de bloemen en zo zien”.

„Dwaze vraag nummer twee”, antwoordde het konijn terwijl hij aan zijn neus krabde. „Het maakt voor mij geen greintje verschil uit of je meegaat. Je weegt waarschijnlijk niet meer dan een veer — of een elf”.

„Ik ben een elf”, zei Coralinda. Toen spreidde ze haar vleugeltjes uit en vloog naar een plekje tussen de oren van het konijn.

Weg ging het konijn, huppelende over het stroompje, langs de taxisboom en door de bloembedden tot hij aan de andere kant van de

1) Relmuis. Komt alleen in Amerika voor. Lijkt veel op een eekhoortje.

bossen was. Toen zei hij, „Hier woon ik. Dag!“

„O, lieve!“ riep Coralinda uit. „Dit is een heel eind van mijn huis vandaan. Ga je niet terug?“

„Vraag nummer drie en de meest dwaze van allemaal“, antwoordde het konijn. „Waarom zou ik teruggaan? Jij bent degene die terug moet“.

„Ja, dat weet ik“, antwoordde ze met een zucht. „In ieder geval bedankt voor het ritje. Ik vond het erg fijn“.

„Dwaze vraag nummer — Nee, dat was geloof ik geen vraag, wel?“, zei het konijn en huppelde vlug weg.

Coralinda vloog enkele minuten, maar haar vleugeltjes waren zó klein, dat ze al spoedig erg moe werd. Toen ging ze maar lopen, in de hoop, dat ze een ander konijntje tegen zou komen, dat haar kant op ging. Ze was juist bij het eerste bloembed aangekomen toen ze ontdekte, dat de lucht verschrikkelijk betrok.

„O, lieve“, riep ze uit. „Ik weet maar al te goed, dat dit regenwolken zijn“.

„Natuurlijk zijn het regenwolken“, zei een stem aan haar voeten, en toen ze naar beneden keek zag ze een hele huiselijke kleine mol.

„Waarom zouden het geen regenwolken zijn?“

„Nergens om“, antwoordde ze.

„Waarom mopper je dan?“

„Ik mopper niet; ik maak me alleen bezorgd“, antwoordde ze. „Als het regent zullen mijn vleugels nat worden, en als ze nat worden gaan ze zo lelijk hangen en dan kan ik helemaal niet meer thuis komen“.

„Dan is het enige wat je kunt doen“, zei de mol opgewekt, „een droog plekje vinden en daar te blijven tót de bui voorbij is“.

„Je hebt gelijk“, antwoordde Coralinda.

„Ik zou je wel bij me thuis vragen“, ging de mol verder, „maar de ingang is zo erg klein“.

„Erg vriendelijk, dat je daar aan denkt. Wel bedankt hoor. Maar ik zal wel een ander plekje vinden“.

Zij wist wel dat ze het helemaal niet zo prettig zou vinden in het mollehuis te gaan. Het zou er waarschijnlijk te donker en te stoffig voor haar zijn.

Bij het eerste regenspatje verdween de mol, en Coralinda keek om zich heen of er ergens een plekje was, waar ze droog kon blijven. Ze stond vlak bij een stokroos en ze was juist op het punt om er in te klimmen, toen ze ontdekte, dat er al iemand anders aan het schuilen was voor de regen en de roze bloembladen om zich heen trok.

Zij dacht, dat het een mommel was en vroeg: „Mag ik alstjeblijft ook binnen komen? Er is zeker wel ruimte genoeg voor ons beiden“.

„En ik ben er zeker van dat dat niet zo is“, kwam het antwoord met een erg stekelige stem.

Coralinda wist meteen, dat het geen hommel was, maar een lelijke oude wesp. Toen wilde ze daar niet eens meer schuilen.

De regen begon neer te stromen en dus dook ze onder het eerste het beste, wat haar tot schuilplaats kon bieden. Het was een paddestoel.

Er stond reeds een relmuis onder de paddestoel, maar hij schoof opzij en maakte ruimte voor haar.

„Dit is prachtig”, zei ze. „Het is precies een reusachtige paraplu, is het niet?”

„Dat is het inderdaad”, antwoordde de relmuis. „Ik ga hier altijd staan bij een regenbui”.

Zij kropen bij elkaar en wachtten tot de regen zou ophouden. Maar het ging steeds harder regenen en Coralinda was bang, dat het die dag helemaal niet zou ophouden.

„O lieve”, zuchtte ze. „Ik weet niet wat ik moet doen. Mijn vader en moeder zullen zich ongerust maken. Zij wisten niet, dat ik met een konijntje uit rijden ging en dat hij me niet meer thuis zou brengen. Ik wilde maar, dat ik naar huis kon gaan en deze paddestoel als paraplu mee kon nemen”.

„Maar dit is mijn paddestoel”, herinnerde de relmuis haar.

„Ja, dat weet ik”, antwoordde ze. „Ik wilde het alleen maar graag”. Na een poosje ging ze verder: „Als je me nu eens die paddestoel liet meenemen — dan weet ik zeker dat mijn vader je er iets heel moois voor terug zou geven”.

„Wat?”

„Wat zou je willen hebben?”, vroeg ze, terwijl ze een beetje huiverde.

„Zou hij me net zo mooi kunnen maken als jij bent?”

Coralinda bekeek hem eens goed en daar ze zijn gevoelens niet graag wilde kwetsen, zei ze: „Ik vind, dat je er zo heel aardig uitziet”.

„Daar was ik al bang voor”, zuchtte de relmuis. Hij dacht nog eens na. „Zou hij me een andere kleur kunnen geven? Grijs is zo heel gewoon”.

„Best mogelijk”, knikte Coralinda. „Hij heeft hele mooie verf. O, ik weet wat!, en ze klapte in haar handen. „Hij zou je een paar vleugels kunnen geven. Daar heeft hij een hele kamer vol van. Dan kon je vliegen waarheen je wilde.”

„Jij hebt ook vleugels en je kunt ook niet vliegen waarheen je wilt”, zei de relmuis, „want anders zou je naar huis vliegen”.

„Dat komt omdat ik de mijne alleen maar voor de schoonheid uitzocht in plaats van voor het gebruik. Jij moet wat practischer hebben. Laten we eens gaan kijken”.

„Dan moet ik mijn paddestoel afbreken en een heel eind in het natte gras wandelen”, zeide de relmuis. „Maar ik kan je toch ook niet hier de hele nacht laten staan, dus kunnen we net zo goed meteen weggaan”.

Hij brak zijn paddestoel af en hield deze boven hun hoofden toen zij samen door de bossen wandelden. Het was zó'n grote afstand en zij waren al zó lang onderweg vóór ze bij Coralinda's huis waren, dat tegen de tijd dat ze daar aankwamen haar vader juist op het punt stond haar te laten opsporen.

Hij was zó blij, dat ze weer thuis was, dat hij de relmuis uitnodigde binnen te komen om zijn voeten te drogen, te blijven eten en met de familie kennis te maken.

Na het eten zei Coralinda, „Ik beloofde de relmuis een paar vleugels

in ruil voor zijn vriendelijkheid. Ik hoop, dat U een mooi paar voor hem heeft”.

„Hij mag zelf uitzoeken”, stemde haar vader onmiddellijk toe. Toen nodigde hy de relmuis uit met hem mee te gaan naar de vleugelkamer. De relmuis bekeek de vleugels nauwkeurig. Hij bekeek de mooie tere, zoals Coralinda ze droeg. Hij keek naar de zachte gevederde zoals de kolibris hadden en naar de mooie gekleurde zoals de vlinders ze droegen.

„Ik ben bang, dat geen van deze erg geschikt voor mij zijn”, zei hij bedroefd.

„Wat denk je van deze?” vroeg de vader, terwijl hij een paar grote, sterke, waterdichte vleugels tevoorschijn haalde.

De relmuis paste ze aan. Hij wist meteen dat deze voor hem geknipt waren. Dus maakte hij ze stevig vast. Toen bedankte hij de elfenfamilie voor alles, zei iedereen goedendag en vloog weg.

En voor zover je weet, of voor zover ik weet, is dat de manier waarop de vleermuis zijn vleugels heeft gekregen.

EEN KINDERLIEDJE

*

Janneke,

mijn manneke,

mijn hert-en hemeldief,

kander

wel een ander,

neen geen ander!-zijn zo lief?

Guido Gezelle.

HET ZENDELINGEN KWARTET.

Wat hebben wij genoten van een blijde, zonnige Pasen, vol lenteweelde en jong leven. Het schijnt alsof het ontwaken der natuur, uit de slaap gewekt door de gouden zonnestrallen een zinnebeeld is van het grote gebeuren dat wij in deze Paastijd herdenken: de opstanding uit de slaap van de geestelijke dood, tot een nieuw leven met eeuwige luister, in het koninkrijk van God.

In de gemeenten van de Nederlandse Zending heeft de opgewekte toon van de Paasboodschap geklonken, neergelegd in woord en muziek en verrijkt door het vaste geloof der Heiligen.

Zij die in de districten Amsterdam, Utrecht, Den Haag en Rotterdam Noord en Zuid hebben mogen luisteren naar het Paasprogramma van het welbekende Zendingen Kwartet, zijn wel diep in hun hart getroffen door de schoonheid en betekenis van de Paasboodschap.

Het Zendingen Kwartet heeft sinds de late herfst van vorig

jaar, onder de bekwame leiding van President Reed L. Reeve, van het district Rotterdam Zuid, gewerkt. Het heeft in de meeste districten van de Nederlandse Zending, sinds December 1951 bekendheid verworven door de uitvoering van een prachtig Kerstprogramma, toen nog met de uitmuntende piano begeleiding op alle muzikale nummers, van Zuster Dorothy Ann Lillywhite. Velen zullen zich deze uitvoeringen herinneren, die zo welwillend werden ingeleid door President Lillywhite. Helaas werden de laatste uitvoeringen van dit programma verhinderd door het plotselinge overlijden van Zuster Lillywhite. De slag kwam zo plotseling en dompelde ons allen ineens in zo grote droefenis, dat niemand meer aan de voortzetting van het Kerstprogramma dacht. De districten Amsterdam, Den Haag en Rotterdam moesten derhalve dit mooie programma missen. Het was daarom, dat President Don W. Rapier, waar-

nemend President der Zending, besloot om deze districten alsnog in de gelegenheid te stellen van het talent van het Zendelingen Kwartet te genieten, door de uitvoering van een Paasprogramma. En zo werden de concerten achtereenvolgens gehouden op 10 April in Rotterdam Noord, 11 April in Utrecht, 12 April in Amsterdam, 13 April in Rotterdam Zuid en 14 April in Den Haag.

Het hoogtepunt van deze serie concerten was wel in Rotterdam Zuid, waar een menigte van 330 mensen was samengestroomd.

De kracht van dit programma lag zonder twijfel in de meesterlijke zang van het mannenkwartet. Deze groep jonge mannen, Richard H. Storrs, James D. Condie, Reed L. Reeve en Jack van Ry, onder leiding van Ouderling Reeve, heeft een zo hoge graad van eenheid, harmonie en interpretatie bereikt, dat wij niet anders dan met bewondering en ontroering naar hun zang kunnen luisteren. Wat hier werd gepresteerd is van een gave schoonheid, die wij onder amateurs maar weinig tegenkomen. De muziek werd uit de zielen van deze jonge mannen ontlokt. Hun zang was evenzeer een prediking als een gave van schone kunst. Zij hebben vele moeilijkheden moeten overwinnen om deze programma's uit te kunnen voeren. Maar de inspiratie van hun werk was de geest van het Evangelie, hun enige doel de verheerlijking van de naam des Allerhoogsten. Zij die hun gezongen getuigenis hebben gehoord, weten dat zij in deze hoogste lofprijzing zijn geslaagd.

Als wij spreken van prestaties op

deze Paasuitvoering, dan halen wij terstond een van de medewerkers naar voren en huldigen haar met een bouquet kleurige bloemen: Zuster Anna C. Okker-Hiemstra, uit Haarlem. De toewijding en welwillende hulpvaardigheid van deze Zuster, die in 14 dagen tijds, zonder kennis van de soms moeilijke zang en instrumentale muziek en zonder ervaring van concertbegeleiding, de zware begeleidingseisen heeft weten te beheersen en overmeesteren, is verbluffend. Haar geestelijke concentratie en vaste wil om haar spel zo uitmuntend mogelijk ten gehore te brengen, was haar uit elk gebaar en in haar hele houding aan te zien. Zij die haar hebben leren kennen, zouden in haar een voorbeeld kunnen zien van wat de geest van het evangelie kan doen. Hoe wij onze talenten kunnen vermeerderen en vergroten in de dienst des Heren. Want dit is de geest waarin zij dit werk heeft opgevat. Wij willen haar danken voor haar uitnemend voorbeeld.

Hij was niet een der uitvoerenden..... maar de uitvoering had beslist niet geslaagd kunnen heten, zonder zijn hulp en meesterschap in het maken van decors en alle technische details en onderdelen die hiermede samenhangen. Dit alles was het werk van Rotterdam Zuid's gemeente-president, President Lynn Pendleton. Wij zetten hem in dit artikel voorop, omdat wij in de uitvoeringen de kans niet kregen hem te danken. Hij was te bescheiden om op de uitvoeringen, ook bij herhaalde uitnodiging, op het toneel te verschijnen. Op papier gaat dit gemakkelijker en kunnen wij onze zin nu óók eens hebben!

Als wij in ons verslag achtereenvolgens melding maken van de verschillende uitvoerenden, is dit niet met de bedoeling om de één eerst en de ander het laatst te rangschikken. Zoals wij al zeiden, de eenheid en harmonie van deze hele concertgroep was iets tastbaars en een ware vreugde om te mogen beleven. De solonummers van de leden van het zendingen kwartet doen in hun soort niet voor elkaar onder en Ouderlingen Leonard Hesterman, de aankondiger, en Charles R. Hobbs, de trompettist, behoren zeker niet onder de minsten. Ouderling Hobbs had gelegenheid in zijn nummer een ware proef af te leggen van trompet virtuositeit. Het talent van deze stille, bescheiden jonge man, is veelbelovend. Indien klaroengeschal een Bijbelse vertolking van een belangrijke boodschap weergeeft, zo heeft Ouderling Hobbs dit zeker ook gelegd in de vertolking van zijn muziekstuk.

En wie zou de gesproken weergave van de Paasboodschap door Ouderling Hesterman niet een bijzondere vermelding waard achten? Indien de geest van het Evangelie van Christus ons macht en beheersing geeft over een taal, zo hebben wij hiervan een bewijs mogen horen in hetgeen door deze jonge Amerikaan werd gepresteerd. Als wij hebben opgemerkt hoe hij met inzet van

zijn gehele ziel en persoonlijkheid heeft getracht de rijke betekenis van de Paasboodschap te schilderen, dan worden wij in ons hart wel diep getroffen door de toewijding en de kracht van een vaste overtuiging, die uit zijn woorden sprak.

De tekst voor de Paasboodschap werd geschreven door Ouderling Reed L. Reeve. Hij mag in alle opzichten de ziel van het Zendingen Kwartet en van dit Paasprogramma worden genoemd. Met zijn onvermoeibare energie en geestkracht heeft hij steeds gestreefd in woord en daad, door gezang en beeld, uitdrukking te geven aan de betekenis van een verheven boodschap; de boodschap der eeuwen... Het Evangelie van Jezus Christus.

Ouderling Reeve zal ons land spoedig verlaten. Zijn zending is ten einde en daarmee vermoedelijk ook voorlopig het bestaan van het Zendingen Kwartet.

Wij willen hierbij hem en zijn Kwartet danken voor hetgeen zij ons in het afgelopen half jaar aan zielsverheffende kunst hebben gegeven. Ook danken wij hen voor hun voorbeeld van toegewijd en mannelijk streven naar volmaking en hoogste plichtsbetrachting. Wij zullen hen niet vergeten en wij wensen Ouderling Reeve vaarwel en Gods beste zegen op zijn levenspad.

*Hij, die zijn werk heeft gevonden en daar gelukkig in is,
vraagt niet naar meerdere zegen.*

Dorothy G. Retsloff.

Districts-Conferenties in Rotterdam Zuid en Zeist.

Heeft U ook de districts-conferentie in Rotterdam Zuid bezocht, op 20 April jl.? Dan heeft U zeker genoten van de goede geest die daar aanwezig was en van de opbouwende woorden die ons de boodschap van het evangelie indachtig maakten en ons deden verdiepen in de wijze waarop wij ons als Heiligen der Laatste Dagen behoren te gedragen. U heeft zulke woorden kunnen horen van Ouderling Nielson en Allred, de raadgevers van de Zending, in de morgendienst en van President Rapier in de middagvergadering. Broeder en Zuster Neerings en Broeder en Zuster Sieverts waren ook aanwezig om U toe te spreken en Broeder Pendleton, de gemeente-president in Rotterdam Zuid, Voorts Broeder Bergesen, gemeente-president in Gouda, met zijn metgezel, Broeder Harold Wood, zo welbekend en bemind bij de Goudse leden. Broeder Carling en Zuster Gyr van het hoofdkantoor, gaven hun getuigenis en Broeder Noorda en President Matthews, van het Haagse district, richtten zich met een speciale boodschap tot de aanwezigen. President Glines, van het district Rotterdam Zuid, sprak als laatste tot de menigte, met een krachtige en opbouwende toespraak. Het koor in Rotterdam Zuid heeft zich goed geweeerd onder zijn nieuwe leidster, Zuster Liefing, en de stemming in de vergadering, welke door de goede toespraken reeds hoog was, werd zeker door deze muzikale uitvoeringen nog versterkt. De Algemene Autoriteiten werden voorgesteld door Ouderling Francis W. Carling, van het hoofdkantoor. Des middags om twee uur werd voorts nog een doopdienst gehouden, onder presidium van President Rapier. Ouderling Melvin De Young, uit Dordrecht, was in deze dienst de enige spreker. De conferentie-diensten werden gehouden om 10 uur 's morgens en 5 uur 's middags.

* *

Voor het Utrechtse district werd deze keer op 27 April een conferentie gehouden in Zeist, 1e Dorpsstraat 7. President Rapier en alle zendelingen van het hoofdkantoor waren aanwezig. De morgendienst werd om 10 uur geopend met een welkomstwoord van Ouderling Floyd Crump, districts-president, daarna werd lied 66 gezongen. Broeder Heins Wiesman opende met gebed. Ouderling Ruel A. Allred was de eerste spreker. Hy sprak met krachtige termen over het Woord van Wijsheid. Over dit onderwerp werden ook interessante bijzonderheden gegeven door Ouderling Tarr. Liefde en dienstbaarheid waren de onderwerpen besproken door Ouderlingen McClellan, Neerings, Veenendaal. Ouderling Kenneth Nielson had „het Gebed“ tot onderwerp. Ouderling Bradford, districts-president van Rotterdam Noord, besprak op originele wijze het teken van de verschijning van het Boek van Mormon. Ouderling Tueller gaf een ernstig getuigenis van de kracht van de Heilige Geest in het leven der Heiligen. Ouderling Tarr met zijn viool en het Utrechtse zangkoor, zorgden voor de muzikale nummers in deze dienst. Besloten werd met lied 43. Ouderling Hartman, uit Utrecht, eindigde met dankzegging.

Om twee uur kwam men vervolgens weer bij elkaar voor de middagdienst. Lied 38 werd als openingslied gekozen en Broeder De Haas, uit Utrecht, vroeg de zegen. Vervolgens mocht de talrijke vergadering geïnspireerde getuigenissen horen van verschillende zendelingen. Ouderling Condie sprak over de kracht van een werkend geloof en Ouderling Barton en Carling belichtten verschillende aspecten van de goddelijke autoriteit op aarde en de betekenis onzer profeten. Ouderling Carling stelde tevens de namen der Algemene Autoriteiten ter goedkeuring voor. Zuster Gyr stapte uit de lenteweelde van de bloembollen wereld in een analoog gebied van het evangelie over en besprak onderlinge dienstbaarheid en eenheid in verscheidenheid. Een andere kant van de eenheid van Christus' kerk werd besproken door Ouderling Van Wagoner. „Waakt en bidt“ was de vermaning van Ouderling King en President Crump getuigde op overtuigende wijze dat wij in ons streven naar volmaking de moeilijkheden moeten overzien en uitkijken naar de mogelijkheden om ze te overwinnen. President Rapier richtte zich voorts met een sluitende boodschap tot de vergaderden, waarin hij wees op de noodzaak om dit leven te gebruiken en plichtsgetrouw voort te schrijden tot de volmaking en de kansen in dit aardse leven niet lichtvaardig op te nemen. Zijn woorden getuigden van inspiratie en ernstige zorgzaamheid, een houding die hem eigen is geworden, sinds de zware taak van Zendings President hem op de schouders werd gelegd. Het Utrechtse koor gaf wederom twee nummers ten beste. Klein in getal, maar onder

de leiding van Broeder De Haas mogen de leden van dit koor er werkelijk wel wezen. Ouderling Van Wagoner bracht een zangsolo ten gehore. Lied 60 besloot vervolgens deze conferentiedag en Pieter Combee dankte voor de zegen van God ontvangen.

Uitvoering Paas-cantate door het Haagse zangkoor:

Het Zangkoor der Haagse gemeente heeft in de Paastijd weer eens van zich laten horen. Op de avond van de Goede Vrijdag, 11 April, heeft het een zeer geslaagde uitvoering gegeven van de Cantate „DE DAG DER OPSTANDING” door J. Lincoln Hall. De zaal op de Loosduinsekade was voor die gelegenheid feestelijk aangekleed met wit en groen en het gaf de binnenkomende luisteraars meteen een gevoel van plechtige blijheid. Ook het koor zelve was in stemmig zwart en wit gekleed, met rode corsages voor de dames en witte voor de heren. Het programma bestond uit een gezongen cantate en een gesproken Paasboodschap, samengesteld uit teksten der Heilige Schriften, die een aanvulling gaven op de inhoud der liederen. De uitvoering van dit programma was onder leiding van Zuster Addy H. Gyr. Het succes van de avond mag echter worden toegeschreven aan de onderlinge samenwerking van koor, gemeente-bestuur, Z.H.V. en Zondagsschool en de bijdragen van de leden van het koor. De muzikale uitvoering was goed, maar de onderlinge samenwerking was een wonder. De uitvoering was voorbereid met vasten en gebed. Broeder P. Schouw, als president van het koor, gaf de inleiding. Broeder J. Z. Bengtsson stelde het gesproken woord samen en had de algemene leiding der uitvoering. Als solisten noemen wij Ouderling Albert B. Clark, James D. Condie, Albert Wiersma en Zuster Alie Raben en Gay Folkerts. Medewerking voor de zaalversiering werd gegeven door de Zusters der Z.H.V., bijdrage in de kosten door Z.H.V. en Zondagsschool. Ouderling D. Mooy gaf onvermoeid als altijd zijn hulp in alle technische onderdelen. Voorstellen tot het inlassen van bijzonderheden in het programma werden ontvangen van verschillende leden van het koor. Grote steun gaven Broeder T. Diender, op de piano en Zuster B. J. Eman aan het orgel. Het wonder van deze avond lag in het feit dat een uitvoering van deze aard mogelijk is geweest, door een koor van slechts middelmatige kracht. Het succes van de avond ging haar normale capaciteiten verre te boven. Het moet in dit geval dan ook voor een groot gedeelte worden toegeschreven aan de onderlinge samenwerking. Ieder lid had praktisch een actief aandeel gehad in het tot stand brengen van dit programma; iedereen had zijn hart en ziel voor het succes van de uitvoering ingezet. Weet U..... God schenkt Zijn zegen, als er met zoveel liefde wordt gestreefd naar een hoog en vast doel. Hij heeft dit die avond gedaan. Het succes was zelfs zo groot, dat President Rapier voorstelde om het programma nog eens te herhalen in Rotterdam. Op 25 April had de tweede uitvoering van deze Cantate dan ook plaats in het kerkgebouw te Rotterdam Zuid. Met dezelfde voorbereiding en toewijding, slechts zonder zaalversiering, werd ook hier een succes geooft. Enkele leden van het Rotterdamse koor hebben daar hun medewerking verleend.

Financiële bijdragen werden van particuliere zijde ontvangen, welke het Haagse koor in staat stelden, na bestrijding van alle onkosten, met een batig saldo van f 3.— naar huis terug te keren. Het Haagse koor en alle medewerkers, danken de Heer voor Zijn hulp en zegen. En tezamen hebben zij mogen ondervinden wat geloof en werken, vertrouwen en gebed kunnen doen. Moge het een voorbeeld zijn, voor anderen om na te volgen.

Lijst districts conferenties:

4 Mei	Rotterdam Noord
18 Mei	Groningen
25 April	Apeldoorn en Arnhem
8 Juni	Amsterdam
15 Juni	Den Haag
22 Juni	Antwerpen

Conferentie Rotterdam Noord – 4 Mei 1952

Het was een bijzondere feestelijke gelegenheid voor alle bezoekers van de conferentie van het district Rotterdam Noord, als eersten onze nieuwe Zendings President, President Don H. van Dam en Zuster Ada van Dam met vier kinderen in ons land te mogen begroeten. Zaterdagavond, 3 Mei, was President van Dam aanwezig in de Priesterschapsvergadering in Schiedam, waar hij kennis maakte met de Broeders uit het district. Zondagmorgen om 10 uur, op de eerste conferentie-vergadering aan de Vriendenstraat 25, was het hele gezin aanwezig, tezamen met Ouderling Rapier, Ouderling Carling en Zuster Gyr van het hoofdkantoor.

Districts-president Ouderling Wm. Bradford had de leiding van de dienst. Als openingslied werd lied No. 8 gezongen en Broeder Roozemond van Rotterdam Noord opende met gebed. Het Zendingen Kwartet, dat nog eens voor het laatst onder leiding van Broeder Reeve in het geweer was geroepen, zong toen het mooie en opbouwende lied „YOU'LL NEVER WALK ALONE“. Onder de vele sprekers van deze morgen mogen wij wel in de eerste plaats noemen Zuster Ada Van Dam en haar dochter Daryl Van Dam, die in de Nederlandse taal hun getuigenis en welkomstgroet tot de luisteraars richtten. Hoewel zij pas de vorige dag in Nederland waren aangekomen en nog geen Hollands kennen, hadden zij zich de moeite getroost om hun korte toespraak te houden in het Nederlands. Iedereen was ten zeerste geroerd en getroffen. Het was een vreugde om de familie in ons midden te mogen hebben en met hen kennis te maken.

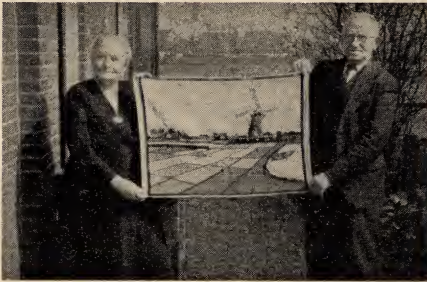
Verdere sprekers deze ochtend waren Ouderlingen Condie en Tueller, die zojuist waren aangesteld als bijzondere vertegenwoordigers van de Zendings-President. Ouderling Condie besprak het getuigenis van Christus dat wij hebben ontvangen door de Profeet Joseph Smith, welk onderwerp ook werd behandeld door Ouderling Hurd, gemeente-president van Rotterdam Noord. Ouderling Tueller sprak over de waarde van ons loon op aarde, vergeleken bij het loon dat ons wacht in de hemelen. Ouderlingen Koster en Hebertson gaven ons enkele punten ter overdenking met betrekking tot het Plan van Zaligheid en de tekenen van Christus' komst, terwijl Ouderlingen Nielson en King getuigden van de houding van de ware Christen in onze tijd en de noodzaak van het onderhouden van Gods geboden. Ouderling Rapier, die deze morgen werd aangesteld als eerste raadgever van President Van Dam, toonde in zijn toespraak de authenticiteit aan van het Boek van Mormon. Ouderling Storrs zong in de morgendienst het bekende lied „THE HOLY CITY“. Het Zendingen Kwartet zong nog eens „SWEET STORY OF OLD“. Als tussenlied werd door de gemeente gezongen lied 45 en als slotlied No. 30, waarna Ouderling Vanderlinden eindigde met gebed.

Om 5 uur kwam men weer bijeen in de tweede conferentie vergadering. President en Zuster van Dam en hun oudste dochter Daryl van Dam waren weer aanwezig. Lied 60 opende deze bijeenkomst en Ouderling Barnett vroeg de zegen. Het koor van Rotterdam Noord zong vervolgens een lied. Ouderling Cox was de eerste spreker. Hij richtte de vermaning tot alle oprechte mensen om de boodschap van Zaligheid te onderzoeken. Na hem sprak Ouderling Marchant en gaf zijn getuigenis over de kracht van het gebed. Het Zendingen Kwartet zong die middag twee nummers: „COME COME YE SAINTS“ en „I HEARD THE VOICE OF JESUS SAY“. Ouderling Reeve, die zo lang deel heeft uitgemaakt van dit Kwartet, werd geroepen om voor zijn vertrek nog eens zijn getuigenis te geven. Hij sprak over liefde, getrouwheid, plichtsbeseft en opoffering en getuigde met kracht van de heiligheid der evangeliebeginselen, welke onze karakters kunnen hervormen tot een voorbeeld van goddelijkheid, Ouderling Tarr speelde op zeer gevoelige wijze de melodie „O MIJN VADER“ op zijn viool. De Algemene Autoriteiten der Kerk werden voorgesteld door Ouderling Carling. Ouderling Tanner uit Vlaardingen vermaande ouders hun kinderen het evangelie te onderwijzen en zijn metgezel, Ouderling Noorlander, vervolgde met het thema „Verwerft U schatten in de hemel“. Ouderling Allred bracht ons daarna in herinnering wat het betekent om „de wil des Vaders te doen“ en districts-president Bradford gaf op zijn kenmerkende wijze een uiterst duidelijk beeld van de volmaaktheid van het Evangelieplan en de wijze waarop dit door de mensen is verminkt.

Als slot hadden wij het voorrecht de rustige, eenvoudige en toch zo warm inspirerende boodschap van President Van Dam te horen. Hij haalde enkele oude herin-

neringen op uit de tijd van zijn eerste zending, ongeveer 20 jaar geleden, toen de kerk aan de St. Jansstraat in Rotterdam nog het middelpunt der Zending was. Hij bracht de groeten over van President Lillywhite en het Eerste Presidentschap en vertelde van de wijze waarop de roeping van president der Nederlandse Zending tot hem kwam. Hij sprak over de leiding en de aanwijzingen ontvangen van onze profeten en vermaande allen naar hun richtlijnen te leven. Hij getuigde van het ware woord der profeten. Hij maande aan tot geloof en tevens werken, als fundament van een Christelijk leven.

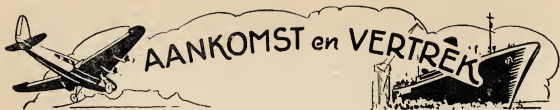
Lied 49 werd tot slot met overtuiging gezongen. Ouderling Rinze Schippers besloot de vergadering met gebed.

Zuster Siementje Groen

In het najaar van 1951 werd op het nieuwe hoofdkantoor der Zusters Hulpvereniging in Salt Lake City een cadeau aangeboden van alle Z.H.V.-Zusters in de Nederlandse Zending. Het nieuwe gebouw, dat onlangs voor het hoofdbestuur van de Z.H.V. is gebouwd, heeft als bijdrage in haar interieur kunstschaten mogen ontvangen uit vele landen, waar zendingen der Kerk van Jezus Christus gevestigd zijn.

Zuster Lillian D. Lillywhite heeft gedurende haar zending veel gedaan om ook Nederland onder de vele kunstproducten te doen vertegenwoordigen en zij gaf in de zomer van 1951 opdracht aan Zuster Siementje Groen-Mantel, Biddemanspad 27 te Apeldoorn, om een schilderij te vervaardigen in fijne kruissteek, voorstellende een typisch Hollands landschap in de bollentijd. Zuster Groen, die met haar handwerken reeds eerder nationale vermaardheid heeft verworven, heeft met deze opdracht een waar meesterwerk tot stand gebracht. Op bijgaande photo ziet U haar en haar man, Broeder Willem Groen, samen het schitterende handwerk ophouden, dat nu met een mooie gulden lijst op het hoofdkantoor der Z.H.V. te Salt Lake City hangt. Het kunstwerk heeft aan de andere zijde van de oceaan grote bewondering, mogen oogsten en verbazing tevens, dat zulk een fijn genuanceerd schilderij in kruissteek kon worden uitgevoerd. Wij brengen Zuster Siementje Groen hulde voor haar prachtig werk en geïnspireerde toewijding die haar in staat hebben gesteld om dit meesterwerk tot stand te brengen. Het is een voorbeeld hoe het geloof mensen kan inspireren tot de allerhoogste prestaties, indien zij zich met geheel hun hart en ziel aan de arbeid wijden.

VERTROKKEN.

James D. Cheshire Jr., Salt Lake City, Utah.

Aangekomen: 31 October 1949.

Vertrokken: 16 April 1952.

Werkzaam geweest: Zwolle, Rotterdam N., Voorburg, Delft G.P.

*

Robert M. Day, San Juan Bautiste, Californië.

Aangekomen: 2 October 1949.

Vertrokken: 16 April 1952.

Werkzaam geweest: Leiden, Gouda, Eindhoven, Deventer. Katwijk aan Zee, Zeist G.P.

*

Herbert D. Williams, Spanish Fork, Utah.

Aangekomen: 2 October 1949.

Vertrokken: 16 April 1952.

Werkzaam geweest: Rotterdam, Antwerpen, Utrecht, Hilversum G.P., Utrecht D.P.

*

Robert Roy, Oakland, California

~~Keith F. Burdett, Ogden, Utah:~~

Aangekomen: 2 October 1949.

Vertrokken: 16 April 1952.

Werkzaam geweest: Den Haag, Gent België, Amsterdam. Nijmegen G.P.

*

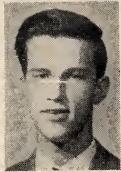
Kean L. Farrer, Salt Lake City, Utah.

Aangekomen: 2 October 1949.

Vertrokken: 16 April 1952.

Werkzaam geweest: Enschede, Haarlem, Zwolle, Rotterdam N., Vlaardingen G.P.

*

Wilford J. Fellows, Salt Lake City, Utah.

Aangekomen: 2 October 1949.

Vertrokken: 16 April 1952.

Werkzaam geweest: Dordrecht, Utrecht, Emmen G.P., Amsterdam.

*

Daniël I. D'Hulst, Ogden, Utah.

Aangekomen: 6 October 1949.

Vertrokken: 16 April 1952.

Werkzaam geweest: Hilversum, Rotterdam Z., Deventer G.P., Zutphen.

☞

John G. Grondell Jr., Ogden, Utah.

Aangekomen: 31 October 1949.

Vertrokken: 16 April 1952.

Werkzaam geweest: Amsterdam Z., Den Helder, Dordrecht, Zeist G.P., Amsterdam Z.

*

Ariel L. Williams, Chicago, Illinois.

Aangekomen: 2 October 1949.

Vertrokken: 16 April 1952.

Werkzaam geweest: Hengelo, Apeldoorn, Utrecht, Rotterdam Z.

*

Merlyn Fowler, Richfield, Utah.

Aangekomen: 6 October 1949.

Vertrokken: 16 April 1952.

Werkzaam geweest: Den Haag, Leeuwarden, Antwerpen
België, Gent België, Rotterdam Z., Dordrecht G.P.

*

Wat anderen zeggen:

Anatole France:

Toeyal is het pseudoniem, dat God gebruikt, wanneer Hij niet met Zijn naam wil tekenen.

Thornton Wilder:

Het alledaagse is alleen onverdraaglijk van de lippen van hen die het belangrijk maken.

Het ergste van nietsdoen is dat het iemand doet tobben over het doorbrengen van de tijd.

Bertrand Russel:

Het nare met de wereld is, dat de domoren zeker zijn van zichzelf en dat de intelligente mensen vol twijfel zijn.

Colton:

Wat het gezag van grote namen betreft: hij alleen verdient aanzien en invloed bij het nageslacht die getoond heeft, verheven te zijn boven de bijzondere en overheersende dwaling van zijn eigen tijd.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

OVERLEDEN.

Dijksman, Petronella Agatha, 18 Maart 1952 te Gouda.
Hagelstange, Rudolf Albert, 1 Maart 1952 te Hilversum.

INGEZEGEND.

Van den Berg, Johanna Christina Neeltje, 6 April 1952 te Gouda.
Van der Bij, Flore Margje, 6 April 1952 te Woerden.
Loeve, Antonius Adriaan Cornelis, 6 April 1952 te Rotterdam N.
Krommenhoek, Robert, 6 April 1952 te Rotterdam N.
Krommenhoek, Jan, 6 April 1952 te Rotterdam N.
Valenteyn, Iris Mary Elisabeth, 6 April 1952 te Nijmegen.
Valenteyn, Ronald Carol Clifford, 6 April 1952 te Nijmegen.
Hazendonk, Dirkje Hendrika, 6 April 1952 te Utrecht.

GEHUWD.

Van Buuren, Adriaan, met Heij, Wilhelmina, 9 April 1952 te Rotterdam Z.

GEORDEND.

Dijksman, Cornelis Pieter, 6 April 1952 te Gouda tot Priester. ✓
Bloemberg, Nicolaas, 6 April 1952 te Amsterdam tot Leraar.
Bloemberg, Anton Nicolaas, 6 April 1952 te Amsterdam tot Leraar.
Otto, Johannes Ferdinandus, 13 April 1952 te Amsterdam tot Ouderling. ✓
Mayenburg, Theodorus, 6 April 1952 te Amsterdam tot Priester. ✓
Lambrechtsen, Wilhelm Frans, 30 Maart 1952 te Amsterdam tot Diaken.
Hoole, Rudolf, 6 April 1952 te Amsterdam tot Priester. ✓
Halling, Marinus Cornelis, 13 April 1952 te Amsterdam tot Ouderling. ✓
Been, Gerrit, 6 April 1952 te Amsterdam tot Leraar.
Van Tent, Hendrik, 13 April 1952 te Amsterdam tot Ouderling. ✓
Stevens, Hendrikus, 13 April 1952 te Amsterdam tot Leraar.
Van Voorst, Lambertus, 6 April 1952 te Amsterdam tot Diaken.
Wolke, Wilhelm Frans Johan, 6 April 1952 te Amsterdam tot Diaken.
Wolke, Gerardus Jacobus, 13 April 1952 te Amsterdam tot Leraar.
Mosterd, Albertus, 20 April 1952 te Hilversum tot Diaken.

OVERGEPLAATST.

Louise J. M. Bos van Rotterdam naar Den Haag. Cecil Ripplinger van Rotterdam naar Haarlem. Eleonore Schippers op zending geroepen, werkzaam te Haarlem. Harry L. Tarr als D.P. te Utrecht. James D. Condie van Rotterdam naar Haarlem als vertegenwoordiger van de Zendingspresident, Blaine C. Tueller van Amsterdam naar Haarlem als vertegenwoordiger van de Zendingspresident. Drew A. van Wagener van Amersfoort naar Utrecht. Allen H. Dietlein van Rotterdam naar Utrecht. Lee L. McIntire van Antwerpen naar Hilversum. Robert H. De Vries van Arnhem naar Amsterdam. John Veth van Harlingen naar Amsterdam N. Darrell L. Kasteller van Amsterdam naar Rotterdam Z. Duncan J. Williamson als raadgever voor de D.P. John K. Crandall van Antwerpen naar Rotterdam N. Harvey A. Godfrey van Delft naar Arnhem. John Veenendaal van Hilversum naar Delft.

VERTROKKEN.

Van Denderen, Geertje Johanna, van Groningen op 4 April 1952 naar Preston, Idaho. ✓
Van Denderen, Evert W. J., van Groningen op 4 April 1952 naar Preston, Idaho. ✓
Van Denderen, Hendrica de Boer, van Groningen op 4 April 1952 naar Preston, Idaho. ✓
Van Denderen, Johannes, van Groningen op 4 April 1952 naar Preston, Idaho. ✓
Van der Woude, Hiltje Drent, van Groningen op 4 April 1952 naar Harlem, Montana. ✓

- ✓ Snieder, Jan, van den Helder op 16 April 1952 naar Salt Lake City.
- ✓ Tieman, Norbert Paul, van Rotterdam N op 4 April 1952 naar Salt Lake City.
- ✓ Tieman, Jantina Anna Zizov, van Rotterdam N. op 4 April 1952 naar Salt Lake City.
- ✓ Tieman, Franciscus Johannes Rudolph, van Rotterdam N. op 4 April 1952 naar Salt Lake City.
- ✓ Bakker, Antonia Johanna Hogendijk, van Amsterdam op 1 April 1952 naar Ogden, Utah.
- ✓ Bakker, Simon Jan Hendrik, van Amsterdam op 1 April 1952 naar Ogden, Utah.
- ✓ Bakker, Wilford Woodruff, van Amsterdam op 1 April 1952 naar Ogden, Utah.
- ✓ Bakker, Hendrik Johannes, van Amsterdam op 1 April 1952 naar Ogden, Utah.

GEDOOPT.

Smith, Johannes	23 Maart 1952	te Rotterdam Z.
Nievaard, Loltje Klompmaker	26 Sept. 1951	te Eindhoven
Nievaard, Johanna Maria Elisabeth	26 Sept. 1951	te Eindhoven
Vonk, Adrianus	6 April 1952	te Zeist
Doornekamp, Jan	6 April 1952	te Zeist
Doornekamp, Lena Willempje Palland	6 April 1952	te Zeist
Doornekamp, Eva	6 April 1952	te Zeist
Straub, Johanna Catharina Vermeulen	6 April 1952	te Zeist
Straub, Robert Reinier Richmond	6 April 1952	te Zeist
Bekker, Wilhelm Johann	13 April 1952	te Rotterdam Z.
Bekker, Jokomina Venema	13 April 1952	te Rotterdam Z.
Bekker, Geertruida Wilhelmina	13 April 1952	te Rotterdam Z.
Wildenboer, Cornelis	20 April 1952	te Rotterdam Z.
van Blankenstein, Hendrika Elisabeth	20 April 1952	te Rotterdam Z.
du Chartenier, Alexander	20 April 1952	te Rotterdam Z.
van Ginkel, Willemina Vos	6 April 1952	te Hilversum
Schramade, Sophie Simon	20 April 1952	te Nijmegen
Schramade, Hans Albert	20 April 1952	te Nijmegen
van Beuge, Robert	20 April 1952	te Nijmegen
v. d. Coolwijk, Hubertina Aleijda Maria	20 April 1952	te Nijmegen
v. d. Coolwijk, Aaltje Maria Adriana	20 April 1952	te Nijmegen
v. d. Linde, Jacoba Margrietha	20 April 1952	te Apeldoorn
Girrel, Adriaan	6 April 1952	te Utrecht
Wiegman, Tjaakje	20 April 1952	te Groningen
Wiegman, Jan	20 April 1952	te Groningen
Smit, Klazina	20 April 1952	te Groningen
Smit, Jakob	20 April 1952	te Groningen
Smit, Roelfke Hummel	20 April 1952	te Groningen
van Komen, Irmgard Silvia	20 April 1952	te Groningen

Gedachten van anderen.

hij, die u kan vertellen hoe goed hij wel is, heeft doorgaans weinig goeds om over te spreken.

vele mensen vinden geen vreugde in het leven, eenvoudig omdat zij het zo druk hebben met het uitvinden van nieuwe fantastische vermaken, dat zij geen tijd hebben de oude, duurzame vreugden te genieten.

nephi jensen.